

Sygn. akt II UK 19/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku Szkoły w W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w w.  
z udziałem zainteresowanego O. W.  
o ubezpieczenie społeczne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2015 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu  
z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 86/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu oddalił apelację Szkoły w W. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 października 2013 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddziału w W. z dnia 30 października 2012 r., na mocy której organ rentowy stwierdził, że zainteresowany O. W. jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od dnia 28 września 2007 r. do dnia 15 lutego 2008 r. i od dnia 27 września 2008 r. do dnia 15 lutego 2009 r. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że umowy zawarte z O. W. miały charakter umów

o świadczenie usług, a nie umów o dzieło, gdyż w ich przypadku nie można stwierdzić istnienia jakiegokolwiek rezultatu, a nie jest nim świadczenie czynności dydaktycznych. Sąd Apelacyjny podkreślił ponadto, że rezultatem zawartych umów nie może być także sylabus, gdyż jest to tylko czynność przygotowawcza, plan zajęć.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 627 k.c. w związku z art. 734 i art. 750 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że umowa łącząca wnioskodawcę z zainteresowanym stanowi umowę starannego działania, art. 1 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 2 pkt 1 i art. 1 ust. 3 oraz art. 1 ust. 2<sup>1</sup> ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) przez ich błędną wykładnię i uznanie, że rezultat działalności wykładowcy akademickiego w postaci cyklu warsztatów realizowanych na podstawie umowy o dzieło nie stanowi utworu w rozumieniu prawa autorskiego oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) przez ich niewłaściwe zastosowanie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Istotne zagadnienie prawne ujęto w pytaniu: Czy o zakwalifikowaniu cyklu wykładów przygotowanych przez wykładowcę akademickiego na podstawie umowy o dzieło jako utworu w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych decyduje okoliczność ich realizowania na zamówienie podmiotu będącego szkołą wyższą? Natomiast w drugiej podstawie przesądu wskazano na „potrzebę wykładni przepisów prawnych, tj. art. 1 ust. 1 prawa autorskiego w związku z art. 627 k.c. w aspekcie uznania cyklu wykładów za

rezultat umowy o dzieło o charakterze niematerialnym w postaci utworu, które wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądowym”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd Najwyższy odmówił już przyjęcia do rozpoznania kilku analogicznych skarg kasacyjnych Szkoły w W., które opierały się na takim samym przesłankach przedsądu – postanowienia z dnia 20 maja 2015 r. (II UK 390/13, II UK 391/13 oraz II UK 392/13, niepublikowane), a Sąd Najwyższy w składzie orzekającym popiera stanowisko zajęte w powyższych rozstrzygnięciach i argumentację w nich zawartą.

Rozstrzygając o charakterze sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy stwierdził, że nie wykracza ono poza zwykłą wykładnię prawa, a więc nie spełnia wymagań stawianych istotnym zagadnieniom prawnym. Sąd podkreślił, że samo zamówienie pochodzące od podmiotu będącego szkołą wyższą nie determinuje rodzaju umowy jako umowy o dzieło. Przeciwnie, uzasadnione może być świadczenie usług także na podstawie umowy o świadczenie usług (art. 750 k.c.), a decydować mogą indywidualne (szczególne) cechy wykładu (por. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2015 r., II UK 222/14, niepublikowane). Sąd Najwyższy podziela powyższe stanowisko i podtrzymuje pogląd, że sformułowane zagadnienie nie wymaga dalszych analiz, gdyż zagadnienie prawne wychodzi z błędnego założenia, że to autorski charakter wykładu (utworu) przesądza o umowie o dzieło.

Odnosząc się natomiast do drugiej z przesłanek przedsądu także należy zgodzić się ze stanowiskami zaprezentowanymi w przywołanych powyżej postanowieniach Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi przedmiotem jej zainteresowania jest konkretny przepis prawa, ze względu na kwalifikowaną

potrzebę wykładni (warunkowaną poważnymi wątpliwościami w wykładni lub rozbieżnością w orzecznictwie). Natomiast czym innym jest zestawienie różnych przepisów i pytanie o ich wspólną wykładnię oraz zastosowanie do określonej sytuacji (sprawy). W ocenie Sądu Najwyższego powyższe działanie wykracza poza formułę podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.